

Arrest

nr. 255 107 van 26 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 december 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat W. DE MULDER, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 januari 2019 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn broer, van Spaanse nationaliteit. Op 5 juli 2019 neemt de bevoegde gemachtigde de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Op 27 juli 2019 dient verzoeker een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn broer, van Spaanse nationaliteit. Op 23 januari 2020 neemt de bevoegde gemachtigde de beslissing tot weigering van het verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in bij de Raad.

Op 31 januari 2020 dient verzoeker een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn broer, van Spaanse nationaliteit. Op 23 juli 2020 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in bij de Raad.

Op 25 augustus 2020 dient verzoeker een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn broer, van Spaanse nationaliteit.

Op 18 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 255 106 van 26 mei 2021 het beroep verwerpt.

Op 18 december 2020 neemt de gemachtigde tevens een inreisverbod voor drie jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten;

Naam : E. A.

voornaam : M.

geboortedatum : (...)1975

geboorteplaats : Midar

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias;

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 18.12.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken;

° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met zijn broer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 24.01.2019, 27.07.2019 en 31.01.2020, werden geweigerd op 05.07.2019, 23.01.2020 en 23.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 25.08.2020 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde stukken neerlegde als bij de drie vorige aanvragen.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar;

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met zijn broer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 24.01.2019, 27.07.2019 en 31.01.2020, werden geweigerd op 05.07.2019, 23.01.2020 en 23.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 25.08.2020 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde stukken neerlegde als bij de drie vorige aanvragen.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. In onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 – verzoeker stelt verkeerdelijk de wet van 3 juli 1991 – betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit zijn uiteenzetting blijkt dat hij ook meent dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) werd geschonden.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Bij de beslissing waartegen huidig beroep wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

De beslissing is gemotiveerd als volgt :

- 1. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat :
" Voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"*

Er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met zijn broer op basis van art 47/1,2° van de wet van 15/12/1980. De eerste drie aanvragen werden geweigerd ..

" betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten Betrokkene werd door de Stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om he grondgebied te verlaten... het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. "

" betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de Wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet is. Ok de vierde aanvraag van verzoeker, ingediend op 25/08/2020 werd geweigerd bij beslissing dd 18/12/2020. Tegen deze beslissing werd beroep ingediend.

Verzoeker heeft er inderdaad voor gekozen om opeenvolgende verzoeken tot vestiging op basis van art. 47 Wet 15/12/1980 in te dienen omdat dit hem ook door de wet dd. 15/12/1980 op de Vreemdelingen toegelaten was; minstens niet verboden was en dit niettegenstaande de afwijzingen.

Verzoeker heeft gebruik gemaakt van de mogelijkheden die de Wet van 15/12/1980 hem biedt. Dit kan hem niet ten kwade aangeduid worden en hieruit kan zeker niet afgeleid worden dat hij duidelijk heeft gemaakt geen gevolg te zullen geven aan een verwijderingsmaatregel.

Daarbij werd tegen de laatste beslissing dd. 18/12/2020 (bijlage 20) met bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om reden dat deze beslissing op onzorgvuldige en onredelijke wijze werd genomen.

De beslissingen naar aanleiding waarvan huidig inreisverbod werd gegeven moeten derhalve nietig verklaard worden wegens onredelijkheid.

2. Het bevel gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar.

Waarna argumenten worden aangevoerd mbt. de toepassing van art. 8 en 3 EVRM en die volgens de gemachtigde gegronde redenen zijn voor een terugkeer naar het land van herkomst, met inreisverbod van 3 jaar.

Mn " Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België , noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. "

Dit zijn slechts standaardbewoordingen , die op meerdere personen in dezelfde omstandigheden van toepassing kunnen zijn .

Nergens in de beslissing van de gemachtigde wordt bijgevolg op enigerlei andere wijze dan in algemene standaard bewoordingen gemotiveerd waarom specifiek een inreisverbod van 3 jaar wordt gegeven.

Verzoeker kan dan ook niet achterhalen waarom in zijn casus een inreisverbod van 3 jaar en niet van een andere termijn wordt gegeven.

Uit de motivering blijkt dat eenzelfde motivering wordt gegeven die wordt gebruikt zowel ter verantwoording van het opleggen van het inreisverbod als ter verantwoording van de geldingstermijn van drie jaar.

De gemachtigde gaat hiermede voorbij aan de volgende omstandigheden die pleiten in het voordeel van verzoeker en die de beweringen van de gemachtigde ontkrachten.

1. Verzoeker heeft er niet voor gekozen om illegaal in België te verblijven.

Hij wenste zijn verblijfssituatie te regulariseren op basis van art.

47 Wet 15/12/1980 en hij heeft alleen maar gebruik gemaakt van de mogelijkheden die de Wet van 15/12/1980 hem biedt.

Dit volgt duidelijk uit zijn opeenvolgende aanvragen in de periode 2019-2020.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is toegelaten. Verzoeker heeft ook meerdere malen nieuwe documenten gevoegd ter staving van zijn respectievelijke aanvragen, zodat steeds de mogelijkheid op een gunstige beoordeling door de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk was.

2. Verzoeker heeft er niet voor gekozen om onder te duiken, hij heeft steeds zijn verblijfsadres bij zijn familie in België meegedeeld.

Er ontbreekt in de bestreden beslissing een specifieke motivering mbt. de termijn van het inreisverbod.

Nergens werd een afweging gedaan door de gemachtigde van de Minister tussen de mogelijkheid op te leggen termijnen en de omstandigheden die het opleggen van de een of andere termijn verantwoorden.

De gemachtigde meldt niet met welke elementen hij specifiek rekening hield en met welke niet.

De gemaakte afweging door de gemachtigde kan dan ook niet beoordeeld worden .

De loutere bevinding van de gemachtigde dat het inreisverbod van 3 jaar proportioneel is; betreft een standaardclausule ; de beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Om tot de onderhavige beslissing te komen diende de gemachtigde zich immers te baseren op de correcte feitenvinding en op al de elementen die voorliggen in het dossier.

Het is duidelijk dat de gemachtigde geen rekening hield met al de elementen die hierboven en hierna besproken worden .

1. Verzoeker kan zich wel beroepen op art 8 EVRM , ook al heeft hij geen kinderen in België.

Daarbij geniet ook een alleenstaande de bescherming op privé-leven; onderdeel van art. 8 EVRM.

2. Tijdens de duur van de procedures in toepassing van art. 47,1 Wet 15/12/1980, verbleef verzoeker legaal op het grondgebied.

In deze periodes van legaal verblijf heeft verzoeker zijn privé en professionele leven in België uitgebouwd.

Verzoeker heeft ingevolge de meerdere periodes van legaal verblijf een privé- en gezinsleven in België uitgebouwd. Verzoeker heeft in België niet alleen banden opgebouwd met zijn familieleden , doch ook met vrienden en kennissen.

Ook dit privé- leven van verzoeker valt onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Het zal zeer moeilijk zijn voor verzoeker om elders een gezins - en privéleven op te bouwen.

3. Dat het verblijf van verzoeker in België positief verloopt; dat er geen negatieve elementen kunnen weerhouden worden; geen strafbare feiten worden weerhouden.

4. De schade die verzoeker lijdt door het inreisverbod van 3 jaar staat niet in verhouding tot het eventuele belang dat de Overheid kan laten gelden met dit inreisverbod.

Niettegenstaande de gemachtigde de argumentatie van verzoeker kende ; oa. periodes van legaal verblijf in België; zijn uitgebouwd professioneel — privé leven; de nabijheid van de familieleden en de financiële afhankelijkheid van deze familieleden; de financiële precarie situatie in Marokko heeft hij deze elementen niet opgenomen in de noodzakelijke belangenafweging ivm. de toepasbaarheid van art. 8 EVRM, dat zowel het gezins- als het privéleven beschermt, noch bij de afweging van de duur van het inreisverbod.

5. Een inreisverbod van 3 jaar betekent ook dat verzoeker tijdens een lange periode niet meer op bezoek kan gaan bij zijn familie in West — Europa; zodat hij tijdens deze periode ook al de speciale familiale aangelegenheden, die zich kunnen voordoen , zal moeten missen.

Dit is onmenselijk.

6. De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd omdat er geen rekening werd gehouden met de argumentatie van verzoeker daar waar de gemachtigde van de Minister dit wel had moeten doen; mn. bij de belangenafweging in het kader van de toepassing van art. 8 EVRM.

Art. 8 EVRM luidt immers als volgt :

" Een ieder heeft recht op respect voor zijn Privéleven , zijn familie en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

*De gemachtigde heeft nagelaten een belangenafweging te doen waarbij rekening werd gehouden met alle aspecten van art. 8 EVRM ; het privé — leven en recht op woning.
Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden art. 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken*

Het recht op de eerbiediging van het privé leven dat in art. 8 EVRM wordt bevestigd , kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 EVRM .

De vreemdelingenwet past in dit kader.

Hoewel de toepassing van deze Wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 EVRM inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel en een inreisverbod, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Omdat de gemachtigde nagelaten heeft om al de nodige elementen ivm het privé leven van verzoeker, die hij wel degelijk kende of had kunnen kennen, op te nemen in de belangenafweging, kon hij niet tot een redelijk besluit komen of de verwijderingsmaatregel en het inreisverbod van 3 jaar , in casu al dan niet in strijd zou kunnen zijn (blijken te zijn) met artikel 8 EVRM.

Dat ook het Europees Hof al heeft geoordeeld dat zulke belangenafweging moet worden uitgevoerd (zaken Boultif,Uner, Maslov) Dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde deze belangenafweging heeft uitgevoerd.

Dat de gemachtigde had moeten uiteenzetten om welke redenen zij zulke belangenafweging niet heeft gedaan of ten minste om welke reden de positieve elementen van verzoekster niet werden gebruikt

Het zorgvuldigheidsbeginsel — het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Dat de inmenging van de Overheid in casu disproportioneel is.”

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 74, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en wordt aangegeven dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en/of dat er een risico op onderduiken bestaat.

Verder wordt in de bestreden beslissing uitgelegd waarom de duur van het inreisverbod drie jaar bedraagt. De bestreden beslissing verwijst op gedetailleerde wijze naar drie voorgaande gezinsherenigingsaanvragen die de verzoeker tevergeefs heeft ingediend en waarbij verzoeker telkens een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis kreeg. De bestreden beslissing duidt aan waarom er in hoofde van de verzoekende partij misbruik van procedure bestaat, door telkens weer een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag in te dienen op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet in functie van dezelfde referentiepersoon.

Verzoekers bewering dat verweerder terugvalt op standaardmotiveringen doet geen afbreuk aan het voorgaande. In dit verband moet worden aangegeven dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Tevens moet worden gesteld dat verweerder in de bestreden beslissing, wat betreft de duur van het

inreisverbod, heeft verwezen naar de persoonlijke situatie van verzoeker, zodat niet kan worden gesteld dat slechts een standaardmotivering werd voorzien. Verweerder heeft uiteengezet dat verzoeker misbruik maakte van de mogelijkheid om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie in te dienen, door telkens wanneer een aanvraag werd afgewezen een nieuwe verblijfsaanvraag over te maken. Hij heeft ook in aanmerking genomen dat verzoeker, als volwassen persoon, in zijn land van herkomst moet kunnen leven zonder de nabijheid van zijn broer, dat hij geen kinderen in België heeft en dat er niet werd aangetoond dat verzoeker medische problemen heeft. Hij heeft voorts verwezen naar het belang dat hij hecht aan de immigratiecontrole. Het is dan ook duidelijk waarom verweerder opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. De bewering van verzoeker dat een specifieke motivering inzake de geldigheidsduur van het inreisverbod ontbreekt, mist feitelijke grondslag.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de reden kent van de bestreden beslissing zodat het normdoel van deze bepalingen werd bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dit betekent ook dat de Raad alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel voert verzoeker, in eerste instantie, aan dat hij er niet voor heeft gekozen om illegaal in het land te verblijven of om onder te duiken. Met dit betoog toont hij echter niet aan dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat hij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij hem geen termijn om vrijwillig het land te verlaten werd toegekend en deze vaststelling volstaat, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, om te motiveren waarom werd beslist tot het opleggen van een inreisverbod. Het feit dat verzoeker tijdens de behandeling van elk nieuw verzoek tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie legaal in het land kon verblijven, laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder onterecht stelde dat verzoeker misbruik maakte van de mogelijkheid om een dergelijke aanvraag in te dienen.

Verzoekers opmerking dat het niet verboden is om meer dan één verblijfsaanvraag in te dienen en zijn bewering dat hij verschillende verblijfsaanvragen indiende om zijn verblijfssituatie te regulariseren leiden niet tot het besluit dat het *in casu* kennelijk onredelijk is om te besluiten dat hij, aangezien hij tot vier keer toe een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende – waardoor hij in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie – *de facto* misbruik maakt van de door de wetgever voorziene mogelijkheid om zich tot het bestuur te richten met de vraag om een verblijfsaanvraag te onderzoeken. Het feit dat hij bij het indienen van de vier verblijfsaanvragen bijkomende documenten aanbracht, geeft geen aanleiding tot een ander besluit. Verzoekers bemerking dat hij er niet voor koos om onder te duiken laat de Raad daarnaast ook niet toe te besluiten dat verweerder enig relevant gegeven bij het bepalen van de geldigheidsduur van het opgelegde inreisverbod over het hoofd heeft gezien. Het bestaan van een risico op onderduiken is slechts van belang om te beoordelen of er, bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel

om het grondgebied te verlaten, een reden is om geen termijn voor het vrijwillig vertrek toe te staan. De in voorliggende zaak bestreden beslissing is echter geen bevel om het grondgebied te verlaten. De overweging in de bestreden beslissing inzake het risico op onderduiken moet dan ook worden beschouwd als overtollig en een kritiek op een overtollige overweging in een beslissing kan niet leiden tot de vernietiging van deze beslissing.

Verzoeker laat verstaan van oordeel te zijn dat verweerder verkeerdelijk naliet om rekening te houden met zijn privé- en professioneel leven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Hij gaat met zijn uiteenzetting evenwel voorbij aan het feit dat hij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat *in casu* geenszins blijkt dat het privé- en professioneel leven waarnaar hij verwijst en dat tot stand kwam tijdens een precair verblijf onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Verweerder heeft bovendien ook opgemerkt dat verzoeker een volwassen persoon is en er dus mag worden aangenomen dat hij een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst of origine zonder de aanwezigheid van zijn broer. Verzoeker die, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, vijfenveertig jaar oud was, die aangeeft arbeidsgeschikt te zijn en die voor hij naar België kwam ook gescheiden leefde van zijn broer, toont niet aan dat verweerders vaststelling incorrect is en dat verweerder bij zijn beoordeling niet het juiste gewicht heeft gegeven aan verzoekers belangen of dat hij nuttige feiten onterecht buiten beschouwing liet. In dit verband moet er tevens op worden gewezen dat de bestreden beslissing niet belet dat verzoeker in zijn land van herkomst financiële steun zou ontvangen van verwanten die in België verblijven. De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook geenszins om zijn contacten met verwanten en vrienden of kennissen die hij in België zou hebben verder te onderhouden. Hij kan immers gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen of verwanten, vrienden en kennissen bij hem, in zijn land van herkomst, uitnodigen. Hij maakt verder niet aannemelijk dat er "*speciale familiale aangelegenheden*" zijn die zijn aanwezigheid in het Rijk vereisen en die verweerder ertoe hadden moeten brengen vast te stellen dat er een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting bestond die een belemmering vormde om de bestreden beslissing te nemen. Indien dergelijke situatie zich in de toekomst alsnog zou voordoen, kan verzoeker trouwens steeds de opheffing of intrekking van de bestreden beslissing vragen. Verweerder kon op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen rekening houden met situaties waarvan niet blijkt dat zij zich voordoen of zelfs ooit zullen voordoen. Het feit dat verzoeker gedurende drie jaar verwanten in West-Europa niet kan bezoeken kan ook geenszins worden afgedaan als "*onmenselijk*".

Daar verzoeker, zoals reeds gesteld, nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd kan hij ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing een miskenning inhoudt van "*zijn woning*" in België.

In zoverre verzoeker nog lijkt te willen verwijzen naar enig gezinsleven dat hij, tijdens zijn precair verblijf, in België zou hebben tot stand gebracht met zijn broer moet erop worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker wist ook of behoorde te weten dat hij niet bij zijn verwanten in België zou kunnen blijven indien zijn verblijfsaanvraag werd afgewezen en toont niet aan dat hij met deze verwanten enkel in België een gezinsleven kan hebben. Het gegeven dat hij gedurende drie jaar geen toegang krijgt tot het grondgebied van de Schengenstaten betekent dan ook niet dat hij geen verder gezinsleven kan hebben met de familieleden naar wie hij verwijst. In een relatie met een grensoverschrijdend karakter zal trouwens steeds iemand het land van herkomst of gewoon verblijf dienen te verlaten om een gezin te vormen.

Verzoekers bemerking dat hij geen strafbare feiten pleegde tijdens zijn verblijf in België houdt ook niet in dat verweerder geen inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar zou kunnen opleggen.

Het feit dat verzoeker meent dat de belangen van de samenleving, die zijn gediend met een strikte toepassing van de verblijfswetgeving, niet opwegen tegen zijn persoonlijke belangen leert de Raad enkel dat verzoeker het niet eens is met de afweging die verweerder maakte. Hiermee toont hij niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad en dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

De beschouwingen van verzoeker waaruit blijkt dat hij niet akkoord gaat met de motivering die is opgenomen in de beslissing die werd genomen ingevolge zijn meest recente aanvraag tot afgifte van de

verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie, zijn niet nuttig. Voormelde beslissing maakt immers niet het voorwerp uit van voorliggend beroep.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN